

[Busch-Jensen.]

Derimod må jeg give den højtærede justitsminister æren for den sidste — også væsentlige — forbedring, som jeg vil nævne. Oprindelig tillod forslaget ophævelse — alle andre betingelser forudsat —, såfremt „det må antages“, at manglen eller lidelsen hidrører fra tiden før adoptionen. Som forslaget er kommet fra landstinget, er betingelsen skærpet til: „hvis lidelsen eller manglen hidrører fra tiden før adoptionen“. Det vil sige, at den blotte sandsynlighed ikke er tilstrækkelig; der må føres bevis for, at påstanden om oprindelsestidspunktet er rigtig.

Det følger af, hvad jeg har sagt, at jeg finder, at den tid og de overvejelser, som ligger bag det resultat, der er nået i det høje landsting, har været vel anvendt, og at der er kommet noget godt ud af det. Til beroligelse for dem, som måske endnu ikke føler sig trygge, vil jeg gøre endnu nogle bemærkninger.

Det er jo ikke sådan, at enhver adoption, som har mulighed for at kunne hæves efter forslagets § 2, også vil blive hævet. Ingen offentlig myndighed eller anden uvedkommende kan blande sig i forholdet. Er båndet mellem adoptivforældrene og barnet blevet så stærkt, at forældrene med tålmod og kærlighed kan bære skæbnens tilskikkelse, sker der intet ondt. Kun hvis barnet føles uønsket, vil forholdet blive søgt hævet, og betingelserne for, at dette kan lade sig gøre, er, som man vil forstå, meget strenge, meget snævrere end efter det oprindelige forslag.

Det er blevet nævnt, at muligheden for ophævelse i forening med et krav om, at begge forældre skal være enige om begæringen, kan forårsage alvorlige ægteskabelige konflikter. Ja, men så må også de konflikter søges løst. I hvert fald kan man da ikke gå ud fra, at hensynet til barnet varetages bedst ved, at man lader det forblive som en stridens genstand i et hjem, der mangler væsentlige forudsætninger for at være et hjem for barnet. Det er denne konflikt, loven åbner mulighed for at løse ved dom. Dommerne har muligheden for at få alle forhold belyst i deres indbyrdes sammenspil, og de har her retslægerrådet til hjælp. Jeg har bemærket den højtærede ministers udtalelse i det andet høje ting om sagernes forelæggelse for retslægerrådet og kan erklære mig tilfreds hermed. Også det har jeg fået ud af rådets skrivelse, at man trygt kan stole på, at de grunde, som i det enkelte tilfælde måtte tale mod ophævelse, nok skal blive tilstrækkelig fremhævet i rådets udtalelse.

Det er mig bekendt, at enkelte medlemmer af mit parti og også andre medlemmer

ønsker sagen undergivet udvalgsbehandling. Jeg skal derfor tillade mig ved forhandlingens slutning at stille forslag om et udvalg. Men jeg vil slutte med på mit partis vegne at tilsige vor støtte til lovforslagets gennemførelse.

Thisted Knudsen: Det er naturligt, at et lovforslag som dette må give anledning til alvorlige overvejelser, og det er vel også naturligt, at forskellige opfattelser gør sig gældende overfor de problemer, som dette lovforslag rejser. Forhandlingerne i landstinget har jo allerede vist, at partirammerne er sprængt i denne sag; det er måske kun godt, og jeg lægger heller ikke skjul på, at der indenfor mit parti er medlemmer, som har en anden opfattelse af denne sag, end forslaget giver udtryk for. Når man hører forhandlingerne om denne sag og også følger den offentlige diskussion, der er rejst, skulle man tro, at det var et revolutionært forslag, der her er blevet fremsat. I praksis vil det efter min opfattelse ikke komme til at omfatte ret mange tilfælde. Vi har vel ca. 2 500 adoptioner her i landet om året, og jeg tror, det er et meget, meget lille tal, som dette lovforslag kommer til at berøre.

Efter min opfattelse — og det har også givet sig udtryk i de forhandlinger, der har været ført her på rigsdagen — er der i denne sag tre hensyn at tage. For det første er der selvsagt hensynet til det adopterede barn, for det andet er der hensynet til adoptivforældrene, og for det tredje er der hensynet til adoptionsinstituttet som sådant. Og det spørgsmål, der har været rejst, og efter min opfattelse også rejst med rette, det er, om lovforslaget på forsvarlig måde har afvejet disse hensyn mod hinanden og altså truffet det helt rigtige. Jeg er enig i de betragtninger, som det ærede medlem hr. Busch-Jensen gjorde gældende, både om disse hensyn og om sagen som helhed. Det er jo rigtigt, at det under landstingets forhandlinger har vist sig, stort set, at når barnet under visse betingelser lider af alvorlige sjælelige defekter, er der ingen, der har betænkeligheder ved at give adoptivforældrene mulighed for at få adoptionsforholdet ophævet. Betænkelighederne opstår derimod, når det drejer sig om betydelige legemlige mangler.

Jeg er også indforstået med den betragtning, at man på dette område bør bevæge sig med den størst mulige forsigtighed, men jeg vil gerne føje til, at jeg synes, justitsministeren netop med den udformning, forslaget har fået, har givet udtryk for, at forsigtighed er på sin plads på dette område.